

Заборавила сам пуно тога из историје. Памтим оно што су ми највише понављали. Запамтила сам, на пример, да је црногорски књаз Никола пре 141 годину написао црногорску химну у којој је певао:

Онамо, 'намо... да виђу Призрен!
Та то је моје – дома ћу доћ'!
Старина мила тамо ме зове,
ту морам једном оружан поћ'.

Сећам се и да су нас учили да је исти Никола, тада црногорски краљ, пре 94 године написао проглас у коме је, позивајући Црногорце у рат за одбрану Србије, рекао: „Аустрија је објавила рат нашој драгој Србији, објавила га је нама”. И такве ствари.

А јуче сам баш пробала да се сетим када смо једни друге издавали. Признајем, имам рупе у градиву. Кампањски покушај да се подсетим свих српско-црногорских издаја и сукоба такав је да се не бих јавно брукала наводећи их. Тек, између оних лекција које су ми утвили у главу било је доста и оног градива које би ми сада можда користило.

Како било да било, тек пре пет дана црногорски парламент усвојио је Резолуцију којом се најављује признавање независности Косова, а црногорски премијер Мило Ђукановић је те ноћи Србима поручио да је „трагикомично да председник Србије не може да стане на тле Косова”. Још рече да „носи у души многе делове свијета, али му не пада на памет да су то делови Црне Горе”. Зато што, ваљда, сматра да је Косово српско онолико колико су и Девичанска Острва црногорска. А онда је и „одбранио” своје виђење ствари, па додао: „Немојте се ви стидети за мене”.

Када су видели да се на стид код Ђукановића не може „ударати” званични Београд је поручио Подгорици да је „то нож у леђа” Србији, а београдска чаршија да прети црногорском премијеру да неће више моћи да крочи у Србију ни онолико колико може српски председник на Косово. Неки су, брже-боље, набројали да је и српски председник на Косову био чак два пута. Као да би Косово било мање српско све и да није.

Али, суштина ове лекције није у томе. Суштина лекције коју нас преслишава Ђукановић је у ономе што је речено о Црној Гори, а не о Србији.

А речено је (изјавио је то црногорски председник Филип Вујановић, доводећи у директну везу најављену кандидатуру Црне Горе за чланство у Европској унији са изјашњавањем о статусу Косова) да „признавање Косова за чланице ЕУ није услов останка у Унији”, али за оне које то нису јесте „очигледан услов”.

На истом „часу” добили смо још једну лекцију и то од високог представника ЕУ на Косову Питера Фејта, који је рекао „да је потребно Србији јасно ставити до знања да не може да напредује у европским интеграцијама „ако настави да ствара проблеме за успостављање мисије Европске уније (Еулекс)”.

Пажљив ученик са малим предзнањем сада би упитао (под условом да га не понесу

Лекције

Пише: Драгана Матовић
среда, 08 октобар 2008 10:43

историјски „фолклор” и братска патетика) како то да је улазак у ЕУ за Црну Гору повезан са признавањем Косова, а за Србију то није, како су нас до сада уверавали?

Јесте ли били на часу на коме се то предавало?

Политика
[објављено: 07/10/2008]